

Queridos diocesanos:

En los últimos años se ha escrito mucho sobre la presencia pública de la fe o la reserva al corazón de cada cual, como algo íntimo y privado. A pesar de que las convicciones o creencias son el fundamento de la vida del ser humano. Se olvida, además, con mucha frecuencia que la libertad religiosa forma parte del elenco de los derechos humanos que con tanto ardor se reivindican para cualquier circunstancia en la que el ser humano se halla disminuido, despreciado o expulsado de su entorno. El color de la piel, el origen, la posición socio-económica... son elementos que propician separaciones o levantan muros. También los creyentes forman un grupo al que se le niega en ocasiones la publicidad de su fe.

El papa Francisco en un discurso (6 de noviembre de 2022) en Baréin ha pedido que la libertad religiosa sea plena y no se limite a conceder permisos y reconocer la libertad de culto, lo que supone no sólo respetar las manifestaciones externas y públicas de la fe para toda confesión religiosa sino también garantizar la no coacción en materia religiosa, así como tener la debida consideración de la dimensión pública de la religión y, por tanto, la posibilidad de que los creyentes contribuyan a la construcción del orden social. Además de esta referencia personal ha sido recientemente un tema de estudio por parte de un grupo de profesores y que han publicado en una pequeña obra titulada *La libertad religiosa y la presencia de la Iglesia en el espacio público*. Ha sido una profunda reflexión interdisciplinar del mundo de la sociología, del derecho, de la filosofía y de la teología que nos han dado a conocer como una gran preocupación por las limitaciones que en este sentido se producen en algunas partes de nuestra geografía. Incluso en nuestro mundo occidental se discute a veces su existencia catalogándola como una suma de privilegios o arrinconándola a los despachos o a las sacristías. Y ni una cosa ni otra. Sin privilegios pero sin exclusiones arbitrarias.

Todo esto me viene a la mente a raíz del acontecimiento de la Jornada Mundial de la Juventud que, con el Papa, se vivió en Lisboa el pasado mes de agosto. Sin triunfalismos pero también sin complejos de inferioridad se deben analizar los hechos y sus consecuencias. Por supuesto este hecho que congregó a más de un millón de personas, venidas de todo el mundo, para celebrar públicamente la fe que a diario se vive en las propias comunidades. Muchos mostraron su alegría y satisfacción por ser capaces de reunir a tanta gente para proclamar la fe en Jesucristo. Por otra parte algunos se preguntarán en qué se concreta esa explosión de religiosidad en la vida diaria. Me quiero sumar a los primeros sin desmerecer la autocrítica o la conversión para mejorar la autenticidad de la vida cristiana en las relaciones con los demás y en la apertura a dejarse acompañar por Dios que nos crea y por Jesucristo que nos muestra el camino de la adoración y del compromiso.

Porque la referida Jornada supuso un punto de merecido orgullo y satisfacción para quienes la organizaron y participaron en Lisboa. También para quienes desde casa contemplamos el evento a través de las pantallas de televisión. Se percibía en los rostros el clima de oración y de búsqueda de muchos de nuestros jóvenes; también el de pertenecer a una Iglesia universal que rompe fronteras y acerca sentimientos culturales distintos. Ningún grupo humano es superior a otro. Todos somos hijos de Dios y hermanos de Jesucristo. Queremos vivir y anunciar el amor de Dios y nos alegra que tantos jóvenes lo manifiesten de esa manera que contagia al resto de seres humanos para que conozcan el evangelio del Señor. No se puede llamar a eso triunfalismo, sino un motivo para revisar la atención que nuestras comunidades prestan a los intereses, preocupaciones y dificultades de los jóvenes que viven con nosotros. El grupo de Lleida que participó en la Jornada regresó con cansancio físico pero muy ilusionado por continuar en el

camino emprendido. Cuentan con la Delegación Pastoral de Jóvenes para su impulso y coordinación.

Con mi bendición y afecto
+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

LA FE EN L'ESPAI PÚBLIC

1. oct.2023

Estimats diocesans:

En els últims anys s'ha escrit molt sobre la presència pública de la fe o si cal reservar-la al cor de cadascú, com una cosa íntima i privada. No s'ha tingut massa en compte que les conviccions i creences són el fonament de la vida de l'ésser humà. S'oblida, a més, amb molta freqüència, que la llibertat religiosa forma part de la llista de drets humans que amb tanta passió es reivindiquen en tota circumstància en què l'ésser humà es troba disminuït, menyspreat o expulsat del seu entorn. El color de la pell, l'origen, la posició socioeconòmica... són elements que propicien separacions i aixequen murs. També els creients formen un grup al qual se li nega a vegades fer pública la seva fe.

El papa Francesc en un discurs a Bahrain (6 de novembre de 2022) ha demanat que la llibertat religiosa sigui plena i no es limiti a concedir permisos i reconèixer la llibertat de culte; això suposa no només respectar les manifestacions externes i públiques de la fe de qualsevol confessió religiosa, sinó també garantir la no coacció en matèria religiosa, així com tenir la deguda consideració de la dimensió pública de la religió i, per tant, la possibilitat que els creients contribueixin a la construcció de l'ordre social. A més d'aquesta referència personal, fa poc un grup de professors ha fet un estudi sobre aquest tema que han publicat en una petita obra titulada *La libertad religiosa y la presencia de la Iglesia en el espacio público*. És una profunda reflexió interdisciplinària del món de la sociologia, del dret, de la filosofia i de la teologia que ens ha donat a conèixer la gran preocupació per les limitacions que en aquest sentit es produeixen en algunes parts del món. Fins i tot en el nostre àmbit occidental es discuteix a vegades la seva existència catalogant-la com una suma de privilegis o arraconant-la als despatxos o a les sagristies. I ni una cosa ni l'altra. Sense privilegis, però sense exclusions arbitràries.

Tot això ve a tomb arran de la Jornada Mundial de la Joventut que, amb el Papa, es va viure a Lisboa el passat mes d'agost. Per descomptat, aquest esdeveniment que va congrega més d'un milió de persones vingudes d'arreu del món per celebrar públicament la fe que diàriament es viu a les pròpies comunitats cal analitzar-lo sense triomfalismes, però també sense complexos d'inferioritat, mirant els fets i les seves conseqüències. Per una banda, molts van mostrar la seva alegria i satisfacció per ser capaços de reunir tanta gent per proclamar la fe en Jesucrist. D'altra banda, alguns es pregunten en què es concreta aquesta explosió de religiositat en la vida diària. Em vull sumar als primers, sense desmerèixer l'autocrítica o la conversió per millorar l'autenticitat de la vida cristiana en les relacions amb els altres i en l'obertura a deixar-se acompanyar per Déu que ens crea i per Jesucrist que ens mostra el camí de l'adoració i del compromís.

Perquè la Jornada va suposar un punt de merescut orgull i satisfacció per als qui la van organitzar i hi van prendre part a Lisboa. També per als qui des de casa vam seguir l'esdeveniment a través de les pantalles de televisió. En els rostres de molts dels nostres joves es percebia el clima d'oració i de recerca; també el de pertànyer a una Església universal que trenca fronteres i apropa sentiments culturals diferents. Cap grup humà és superior a un altre. Tots som fills de Déu i germans de Jesucrist. Volem viure i anunciar l'amor de Déu i ens alegra que tants joves el manifestin d'aquesta manera que contagia la resta d'éssers humans perquè coneguin l'evangeli del

Senyor. D'això no se'n pot dir triomfalisme, sinó que és un motiu per revisar com les nostres comunitats atenem els interessos, preocupacions i dificultats dels joves que viuen amb nosaltres. El grup de Lleida que va participar en la Jornada va tornar cansat físicament, però molt il·lusionat per continuar el camí emprès. Compten amb la Delegació Pastoral de Joves per al seu impuls i coordinació.

Amb la meva benedicció i afecte, +Salvador Giménez, bisbe de Lleida.